

istorie a simfonismului românesc), reprezentând indiscutabil un exemplu pentru organizatorii vieții artistice din alte centre ale țării.

Iosif SAVA

Corul „Bach” la 50 de ani de activitate

În realitate ceva mai bine de 50 de ani de fructuoasă și statornică dăruire în ogorul muzicii culte, căci corul „Bach” a luat ființă în toamna anului 1931. Intemeiat de către prestigiosul organist și dirijor Franz Xaver Dressler (decedat în 1981) și de către un colectiv de entuziaști iubitori de muzică, corul a dat viață și în Sibiu unui mare număr de capodopere vocal-simfonice, create de J. S. Bach, G. F. Händel, J. Haydn, W. A. Mozart, Ch. W. Gluck, L. v. Beethoven ș.a. În țara noastră unele dintre aceste lucrări au cunoscut prima lor audiție la Sibiu. Amintim: *Missa în si minor* și *Magnificat* de J. S. Bach, *Sanson*, *Triumful timpului* și *adevărului* și *Susana* de G. F. Händel ș.a.

Repertoriul corului cuprinde și valoroase creații vocal-simfonice autohtone, ca „Zilele de aur” de Gh. Dumitrescu, „Pe lespede a eroilor” de S. Sarchizov, *Balada pentru cor, bariton și orchestră* de M. Jora, *Cantata păcii* și *Cantica humana* de F. X. Dressler.

Conduc acum de valorosul muzician Kurt Philippi și talentata muziciană Elke Jähnig-Pop, corul „Bach” a prezentat marți 15 iunie 1982, în primă audiție absolută, *Cantata pentru soprană, cor și orchestră* de Hans Peter Türk, lucrare dedicată corului Bach. Compusă pe un text de Joachim Wittstock și utilizând un expresiv limbaj modal cromatic, cantata relatează obiceiuri de Anul Nou și de nuntă la sași. O discretă atmosferă folclorică se instalează permanent, deși lucrarea are certe valențe originale. Soliștii concertului au fost: Emilia Petrescu, Maria Suciu și Bogdan Pancu. A dirijat subtil Elke Jähnig-Pop.

În numele Filarmonicii și a iubitorilor de muzică sibieni, profesorul Toma Tohati a dedicat — în cu-prinsul programului de sală — alese rinduri jubiliare corului „Bach”, urindu-i noi succese.

Gheorghe ȘOIMA

Lauda Corului

Avem fireasca înclinare de a învălui trecutul într-o aură de mister, de a-l investi cu atributele unui maxim avantaj valoric, de a-l socoti de un perfect confort spiritual, uitând că el trăiește în noi prin câteva fapte de excepție, selectate nu numai din noianul altora „pierdute” ci și decantate din ceea ce adesea poate să fi fost și rar și întâmplător și nesemnificativ. Ne obișnuim astfel cu etichetările, cu proiectarea asupra dinamicii unui întreg fenomen a staticului unui singur moment, fie el și de excepție, cum spunem.

Dacă ne gândim la fenomenul muzicii noastre corale, la însemnătatea lui pentru componistica și viața muzicală românească a sfârșitului de secol al XIX-lea și a deceniilor de pînă la Unirea cea Mare, spunem imediat Corul lui Musicescu, Corul „Carmen”, Corul lui Vidu, acoperind astfel, printr-o reprezentare axiologică numai intuitivă, o realitate complexă și evident mai diferențiată. Lor înșile suficiente, asemenea trimiteri mentale — pînă la urmă „simulacre” ale respectivei realități — conțin în ele, la diferite grade și puteri de înfăptuire artistică, și existențele celelalte: corurile lui Dima, al lui Paulian, al lui Hubic, ale altor profesioniști sau numai entuziaști, cele numeroase ale orașelor și satelor.

Să ne înțelegem: atîta timp cît este vorba de un fenomen social, nimeni nu va putea nega și aprecia îndeajuns forța pe care au avut-o corurile — cele ale satelor bănățene, de pildă — în trezirea și alimentarea conștiințelor, pentru a nu mai vorbi de mutațiile petrecute în gustul și chiar instinctul artistic odată cu impactul dintre muzicalitatea spontană, ingenuă și forma profesional-constituită a corului. Un fenomen clar de aculturație! Da, dar cu ieșirea învingătoare, cred, la nivelul sintezei și nu al amestecului alogen al elementelor, a muzicalității originare folclorice, chiar dacă afectată de schimbări fundamentale, între care însușirea cîntării multivocale.

Atîta timp însă cît intră în joc muzica în și prin cor, cea raportată, deci, nu în primul rînd la starea de spirit istorică ci la cerințele actului interpretativ, la posibilitatea realizării acestuia, este clar că discuția se plasează într-o zonă în care criteriile sînt pendinte de acel grad de cultură profesională care numai în urma unor anevoioase și încăpăținate acumulări poate asigura progresul real, atingerea și menținerea nivelului permanent de perfecțiune.

Între corurile menționate în primul rînd și între celelalte, distanța — măsurată în unități de calitate — era în raport direct cu stadiile parcurse în lăuntru straturilor (rămînînd, în general, neconfundabile) căroră mai avansatele sau mai modeste coruri le aparțineau. Dar luate pînă și în sine, aceste formații-exponent (ne referim evident la corurile avansate, la cele cu faimă) ar suporta anevoie unor testări ținînd seama de parametri actuali. Și nu numai pentru că în climatul de odinioară excepția, particularul nu putea reprezenta o detașare spectaculoasă de general, ci și pentru că, astăzi, nivelul și exigențele actului interpretativ au crescut proporțional de cîteva ori pe toată extensia fenomenului.

Am avut într-un răstimp oarecare, prilejul de a vedea în ce măsură tradiția corului românesc este relevantă, atît în sensul continuității cît mai ales al ascensiunii ei.

Am asistat la Lugoj la o repetiție a Corului „Ion Vidu”, în fapt un veritabil concert, în care exigențele „programului” și nivelul interpretării nu au lăsat loc improvizăției, întâmplătorului. O lecție de pedagogie corală, în același timp, de vreme ce Remus Tașcău, dirijorul care a dus corul nu odată la performanțe ale profesionismului, poate să obțină de la acest organism muzical acuratețe și suplețe în redarea discursului, însușindu-i conștiința muncii metodice, adesea istovitoare, de perfecționare a tehnicii vocale de ansamblu. Pieseile contemporane, datorate